

РЕШЕНИЕ

№ 5874

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20231110163436 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на „фирма“ ЕАД срещу А. А. А., с която са предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иски за установяване дължимостта на вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 45756/2023г. по описа на СРС, 40-ти състав, а именно: **3247,01лв.** - цена на доставена топлинна енергия за периода 01.05.2020г.-30.04.2022г., ведно със законната лихва от 15.08.2023г. до изплащане на вземането, **489,55лв.** - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2021г.-04.08.2023г., **36,71лв.** - цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.07.2020 г.-30.04.2022 г., ведно със законната лихва от 15.08.2023 г. до изплащане на вземането, и **8,41лв.** - мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 15.09.2020г.-04.08.2023г.

Ищецът твърди, че между него и ответника е възникнало облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи са обвързали абонатите на топлопреносното предприятие без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че е доставил до процесния имот, находящ се в /населено място/, топлинна енергия на претендираната стойност, която не е заплатена. Посочва, че ответникът дължи и заплащане на цената за извършване на услугата дялово разпределение в етажната собственост, както и лихва за забава върху главните вземания.

Съобразно изложеното, моли за уважаване на предявените иски.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в законоустановения срок. Посочва, че в имота се ползва само частично топлоенергия, което не било съобразено, като отрича такава да е потребена в количеството и периодите, претендирани от ищеца. Прави възразение за изтекла погасителна давност.

Съобразно изложеното, моли за отхвърляне на предявените иски.

Третото лице – помагач на страната на ищеца – „фирма“ ООД не изразява

становище.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК положителни установителни искиве с правно основание с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „клиенти на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Според задължителните разяснения, дадени в т. 1 на ТР № 2/17.05.2018г. по тълк. дело № 2/2017г. на ОСГК на ВКС, собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване.

По делото не е спорно, а и се установява от събраните писмени доказателства, че ответникът е собственик на процесния имот. С нотариален акт от 28.07.1992г. имотът е продаден на Борянка Райкова Грозева, която е починала на 19.05.2000г. и е оставила за свой единствен наследник дъщеря си А. А. (ответника). С нотариалния акт продавачите са си запазили пожизнено правото на ползване върху имота, като видно от справката на л. 84 същите са починали, с който факт правото на ползване се е погасило.

Ответникът признава в отговора на исковата молба, а и от изслушаното експертно заключение и приетите писмени доказателства се установява, че сградата, в която се намира имотът, е присъединена към топлопреносната мрежа, а имотът топлоснабден.

С оглед горните факти и при съобразяване цитираното ТР, съдът приема, че между страните през процесния период е съществувало облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, по което ищецът е доставчик, а ответникът ползвател и като такъв дължи заплащане на нейната стойност.

От допуснатата, изслушана и приета по делото съдебно-техническа експертиза, която съдът кредитира като обективно и компетентно дадена, се установява, че през процесния период в имота е имало два броя отоплителни тела, от които на едното е бил поставен ИПРО, както и един водомер за топла вода. Вещото лице посочва, че през процесния период не е бил осигурен достъп за отчет на измервателните уреди, поради което топлинната енергия за отопление е начислена на база екстраполация по максималния специфичен разход на сградата съгласно т.6.5 от приложението към чл. 61, ал. 1 от Наредба № Е-РД-04-1. Поради неосигурен достъп, топлата вода е

начислявана на база за един потребител съгласно чл. 69, ал. 2, т. 2 от Наредбата. Топлинната енергия, отдадена от сградата инсталация пък е изчислявана по формулата, заложена в т. 6.1.1 от приложението към Наредбата.

Съдът намира, че в случая правилно топлоенергията в имота е начислена по предвидените в Наредбата начини, когато не е осигурен достъп за отчет на уредите. Видно от представените от третото лице – помагач протоколи /л. 89/ както след края на отоплителен сезон 2020/2021г., така и след края на отоплителен сезон 2021/2022г. не е осигурен достъп за отчитане на уредите за процесния ап. 16, въпреки наличието на две дати за отчитане и през двата сезона. Това е удостоверено от подписите на представител на етажната собственост и на проверителя. При тези обстоятелства, съдът намира, че правилно топлинната енергия е начислена по предвидените в Наредбата правила при неосигурен достъп. Имотът се намира в сграда, която е топлофицирана, поради което всеки абонат е длъжен да осигури достъп до имота за отчет на уредите след края на отоплителния сезон. С оглед на тези обстоятелства, съдът намира, че правилно в имота през процесния период поради неосигурен достъп за отчет на уредите е начислена топлинна енергия според заложените в Наредбата правила в тази хипотеза. Според вещото лице по СТЕ, стойността на начислената топлоенергия възлиза на сумата от 3310,60лв., като съдът намира, че ищецът има право на вземане в този размер. Доколкото обаче в настоящото производство е заявен такъв в по-нисък размер и предвид че в гражданския процес действа принципът на диспозитивното начало, съдът е ограничен от предявения.

Ответникът своевременно е направил възражение за изтекла погасителна давност за вземанията, което се явява частично основателно. Задълженията за заплащане цената на топлинна енергия представляват „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД (ТР № 3/2011г. по тълк. дело № 3/2011г., ОСГТК на ВКС), тъй като се характеризират с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари, имащи един правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, поради което се погасяват с тригодишна давност. Заявлението за издаване на заповедта за изпълнение, откогато се счита предявен искът съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК и откогато се счита прекъсната давността съгласно чл. 116, б. „б“ ЗЗД, е подадено на 15.08.2023г. Следователно, всички вземания, чиято изискуемост е настъпила преди 15.08.2020г., са погасени по давност.

През процесния период в отношенията между страните са действали общите условия, одобрени с Решение на КЕВР от 27.06.2016г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от тях, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. От това следва, че денят на изпълнение на задължението за плащане цената на топлоенергията е определен и с настъпването му задълженията стават изискуеми. От този момент започва да тече и давността за тях съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД. Предвид това, погасени по давност се явяват вземанията за топлинна енергия за периода м.05.2020г.-м.06.2020г. вкл., тъй като тяхната изискуемост е настъпила преди 15.08.2020г. На всички останали вземания изискуемостта настъпва след тази дата. Размерът на обхванатите от погасителна давност вземания възлиза на сумата от 64,00лв., изчислен на основание чл. 162 ГПК от съда, почивайки на експертното заключение. Ето защо, предявеният иск за главницата за топлинна енергия следва да бъде уважен до размер на сумата от 3183,01лв. и за периода м.07.2020г.-м.04.2022г., а за разликата над този размер до пълния предявен от 3247,01лв. и за периода м.05.2020г.-м.06.2020г. подлежи на отхвърляне.

По акцесорния иск за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия:

Ответникът, чиято е доказателствената тежест, не твърди и доказва да е погасил дължимите и необхванати от погасителната давност парични задължения, поради което е изпаднал в забава и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД дължи законна лихва за тях. В ОУ е посочен моментът на настъпване на изискуемостта /чл. 33/ и от деня, следващ деня на падежа, се дължи мораторна лихва. На основание чл. 162 ГПК съдът, с помощта на интернет калкулатор, намира, че мораторната лихва върху дължимата главница от 3183,01лв. възлиза на сумата от 480,19лв. за периода 15.09.2021г.-04.08.2023г. Ето защо, този иск се явява основателен до размер на сумата от 480,19лв., а за разликата до пълния предявен размер от 489,85лв. подлежи на отхвърляне.

По отношение на исковете за заплащане цената на услугата дялово разпределение и лихва за забава:

Съгласно задължителните за страните общи условия към договора за продажба на топлинна енергия, дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от НТ или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС. Клиентите заплащат на продавача (тоест на топлофикационното дружество) стойността на услугата "дялово разпределение", извършвана от избрания от тях търговец.

По делото са представени протокол от проведено ОС на етажните собственици /л. 28/, на което е взето решение за сключване на договор за извършване на услугата дялово разпределение. Представен е и договор за извършване на услугата. Видно от представените отчети, съобщения и от експертното заключение по СТЕ, това дружество е продължило да извършва услугата и към процесния период. Ето защо, ответникът дължи на продавача - ищцовото дружество (съгласно изричната клауза от общите условия) и цената на тази услуга. От събраните писмени доказателства, които не са оспорени, се установява, че нейният размер за процесния период м.07.2020г.-м.04.2022г. възлиза на претендираната сума от 36,71лв. Тези задължения не са обхванати от погасителна давност по изложените по-горе съображения относно давността. Ето защо, този иск следва да бъде уважен изцяло.

Искът за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение се явява недоказан, поради което същият подлежи на отхвърляне.

По разноските:

При този изход на спора, право на присъждане на сторените разноски имат и двете страни съразмерно на уважената и отхвърлената част от исковете.

В заповедното производство ищецът е сторил разноски в размер на 125,63лв., от които следва да му се присъдят 122,90лв.

В исковото производство ищецът е доказал разноски в размер на 105,70лв. за държавна такса, 300,00лв. депозит за експертиза, като претендира и юрк. възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК определя на 100лв. От общия размер на разноските – 505,70лв., следва да му се присъдят 494,72лв.

Ответникът не е доказал направата на разноски.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК икове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД от „фирма” ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление /населено място/, **срещу** А. А. А., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, че ответникът

ДЪЛЖИ на ищеца следните суми, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. д. № 45756/2023г. по описа на СРС, 40-ти състав, а именно: **3183,01лв.** - цена на доставена топлинна енергия за периода 01.07.2020г.-30.04.2022г. до имот, находящ се в /населено място/, ведно със законната лихва от 15.08.2023г. до изплащане на вземането, **480,19лв.** - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2021г.-04.08.2023г., и **36,71лв.** - цена на извършена услуга дялово разпределение за периода 01.07.2020г.-30.04.2022г., ведно със законната лихва от 15.08.2023г. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главницата за топлинна енергия за **разликата над уважения размер от 3183,01лв. до пълния предявен от 3247,01лв. и за периода 01.05.2020г.-30.06.2020г.,** иска за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за **разликата над уважения размер от 480,19лв. до пълния предявен от 489,85лв.,** както и изцяло иска за сумата от **8,41лв.,** представляваща мораторна лихва за периода 15.09.2020г.-04.08.2023г. върху главницата за дялово разпределение за периода 01.07.2020г.-30.04.2022г. в размер от 36,71лв.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК А. А. А., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, да **заплати на** „фирма“ ЕАД, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, сумата от **122,90лв.** – разноски в заповедното производство и сумата от **494,72лв.** – разноски в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ищеца - „фирма“ ООД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в **двуседмичен** срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____